

Her ser jeg med Fornøjelse imødekommet det af mig tidligere her i Tinget fremdragne Krav om, at den grønlandske Handel skal svare Rente til de grønlandske Sparere af de Midler, som de sende hjem. Saavel de grønlandske Sparekasseinteressenters som den grønlandske Enkeforsørgelseskasses Midler ville herefter blive forrentede af den grønlandske Handel, og jeg ønsker her at give den højtærede Indenrigsminister Lejlighed til for Tinget at udtale, at det er hans Hensigt, at ogsaa de Beløb, som tidligere ere tagne af de grønlandske Fælleskasser og den grønlandske Fællesfond for at forrente disse Midler, ville blive udbetalte af den grønlandske Handels Kasse til den grønlandske Fællesfond og de grønlandske Fælleskasser.

Der staar for mig nu kun tilbage at omtale det Ændringsforslag, som findes under Nr. 178, og hvor jeg sammen med tre andre Medlemmer af Finansudvalget igen opstiller det Forslag om et Statstilskud til Dansk Fredsforening til Fremme af dens Formaal, som vi toge tilbage til 2den Behandling efter Opfordring af den højtærede Ordfører, idet Ordføreren for Flertallet lovede, at mellem 2den og 3die Behandling skulde denne Sag blive tagen op til fornyet Overvejelse. Jeg kan ligesom det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) henholde mig til, hvad jeg angaaende denne Sag sagde under Finanslovens 2den Behandling. Jeg glæder mig over, at jeg den Gang fik et Løfte fra det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) om, at han vilde stemme for denne Bevilling. Jeg tvivler heller ikke om, at der er flere andre Medlemmer af det høje Flertal, som vilde stemme for denne Bevilling, men jeg tillader mig at spørge den ærede Ordfører, hvorfor det Løfte, som han gav her under Finanslovens 2den Behandling om, at Sagen paa en eller anden Maade skulde blive fremmet fra Flertallets Side ved 3die Behandling, ikke er blevet opfyldt.

Meyer: Jeg vil gerne tillade mig at udtale min Paaskønnelse af det Beløb, der er foreslaaet bevilget til Danmarks Deltagelse i de olympiske Lege i Athen. Det er allerede oplyst af den ærede Ordfører, og det staar jo endvidere i Bilagene, at der hertil kræves 20,000 Kr., og at man kun tør formode, at Idrætsforbundet selv vilde være i Stand til at skaffe en Del af dette Beløb. Jeg har for Resten det Haab, at det allerede har skaffet ikke saa lidt

af det efter de to Opvisninger, det har haft i Koncertpalæet, og Finansudvalget, der har haft Lejlighed til at overvære den ene, har derved utvivlsomt faaet et overordentlig godt Indtryk af det Standpunkt, hvorpaa dansk Sport staar.

Men i øvrigt vil jeg sige, at skønt jeg er meget glad ved de 3,000 Kr., der er bevilgede, tror jeg dog ikke, man har vist Sporten det størst mulige, det mest ønskelige Hensyn. Jeg er overbevist om, at f. Eks. den højtærede Udenrigsminister, der med stor Glæde vil se vor hjemlige Sport repræsenteret i Athen, og med hvem jeg havde en lille Samtale desangaaende, ikke vilde have været ked af, om der i Stedet for 3,000 Kr. havde staaet 5,000 Kr. Men hvad der ikke er naaet denne Gang, kan maaske naas senere, og under alle Omstændigheder har man Grund til at glæde sig over, at der er en aaben Erkendelse af, at Sporten i vort Land spiller en stor Rolle og maaske kunde jævnføres med hin Afholdsbevægelse, om hvilken den ærede sidste Taler talte. Det er nemlig en Kendsgerning, at Sporten i meget stærk Grad giver sine Dyrkere Anvisning paa at leve et fornuftigt Liv. Ved at støtte Sporten støtter man i Virkeligheden Ædrueligheden, samtidig med, at man støtter den unge Slægts Uddannelse i en nyttig Idræt, der paa mange andre Omraader kommer den til gode. Jeg vil da gerne pege paa, at Staten her ganske særlig har en Forpligtelse til i stigende Grad at støtte Sporten, støtte Idrætten og vise den alt det Hensyn, som den i Sandhed fortjener.

Det har ogsaa vist sig, hvad dansk Idræt evner, naar den kommer udenlands. Ved det sidste Stævne i Athen var det en dansk Mand, der i Jernvægtsøvelser, altsaa som stærk Mand, om jeg maa bruge dette Udtryk, blev Nr. 1, og der var to andre Danske, der paa to andre Sportsomraader hævdede Pladsen som Nr. 2. Da vort Land er lidet, kunne vi kun glæde os over, at vi ere i Stand til at hævde os smukt, hvor Nationerne mødes. I Nationernes Kappelstrid har Danmark ikke særlig Anledning til at komme frem uden netop paa de Omraader, hvor der er Tale om Kunst, om Snille, om Idræt, og at denne sidste, Idrætten, repræsenteres saa smukt, som den virkelig bliver, er derfor en Glæde for alle Danske, et Vidnesbyrd om, at vi have evnet noget herhjemme, at vi lige overfor andre Nationer med Værdighed kunne hævde vor Plads i den Konkurrence, man saaledes har afholdt, og hvor det for os